

*мойто тяло
и мойта кръв
като река шуми.*

Тези стихове, както е видно, свидетелстват за неотдавнашния катунарски начин на живот на част от циганите в България. В тях добре е отразена и "поетиката" на този начин на живот - циганските приказки, лунната светлина, пътешествията по света, каляването на новороденото. Но в тях прозира и ромският трагизъм - ранната смърт на циганката, тежкия живот на овдовелия баща, сираческата орисия на поета.

По-друг е вече подходът на Усин Керим, когато той сравнява двата начина на живот - чергарският и уседналият, разкрит в цялата му пълнота най-вече в стихотворението "Циганин съм".

*Циганин съм. Детството ми босо,
прошумя в катун под нощи хладни,
Ала нож във джоба аз не нося
и не дебна кон да ти открадна!*

*Циганин съм. От вулия ядох,
водех мечка в пек и снежна киша.
Но от скръб не пея като дядо -
дом си имам и на книга пиша!*